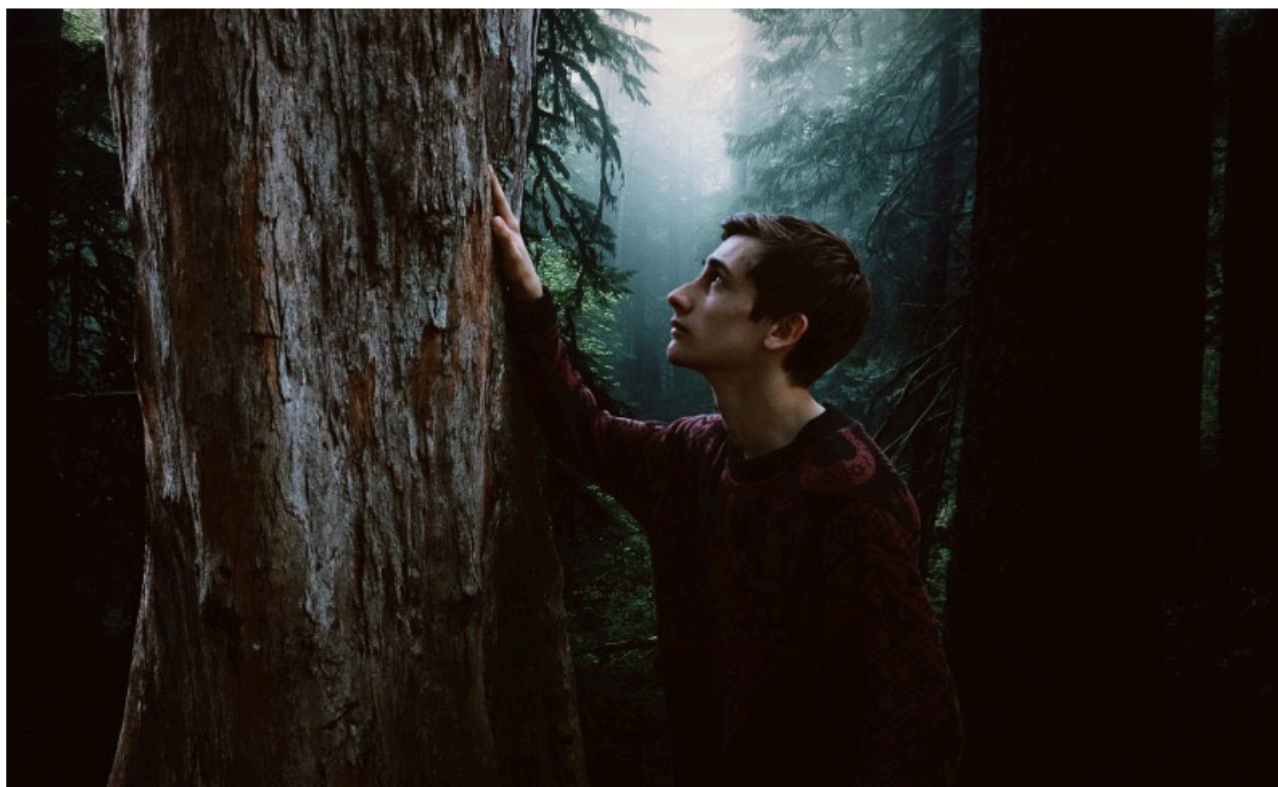

Hvor er du Gud?

Kanskje du lurer på hvorfor jeg har denne overskriften? Har Tore mistet troen sin nå? Tenker mulig noen? Går han igjennom en vanskelig tid?

Jeg har ikke det, men gjennom livet vil de fleste av oss ha perioder der vi stiller oss dette spørsmålet: Hvor er du Gud? Jeg tro ganske sikkert du har det også.

Det kan være i forbindelse med sykdom, personer som stått oss nær som vi mistet, venner som har sviker og avvist oss, ensomhet, ekteskapsproblemer, kristne som har skuffet avvist og baksnakket deg og jeg kunne ha nevnt mye mer.

Når vi møter vanskelige ting i livet er det lett at dette spørsmålet kommer opp.

I det siste har jeg lest og hørt om flere som har hatt dette spørsmålet, og som på mange måter har mistet mye av sin tro på Gud, og at han er der for dem. Kanskje du er der litt også?

Denne undervisningen vi ikke handle om hvordan jeg har mistet troen, tvert i mot, den er sterkere enn noen gang! Ikke på grunn av andre kristne eller hva jeg har oppnådde med Gud, men hva jeg har erfart og sett gjennom livet. Selv i de tidene da jeg følte han var fjern og lagt borte, var han der. Ofte så jeg dette i ettertid.

Jeg var sint på Gud.

Da jeg var 18 år bestemte jeg meg for å ikke være en kristen lenger. En av de tingene jeg ikke hadde lykkes i var å finne meg en kjærest, jeg hadde opplevd en del avvisning på dette området allerede.

Jeg hadde bedt til Gud, men følte han ikke svarte meg, jeg følte han var helt fjern. Jeg spurt spørsmålet: Hvor er du Gud? Hvorfor hører du meg ikke?

En kveld, på vei hjem fra et ungdomsmøte, var jeg så frustrert og sint på Gud at jeg tok Bibelen min og sparket den alt jeg kunne bortover veien, og jeg sa til meg selv at jeg ikke ville være en kristen lenger.

Jeg hadde en Bestemor som bad for meg og hun hadde en bønneliste som hun gikk igjennom hver dag. De neste dagene, etter min avgjørelse om å ikke være en kristen, følte hun en uro da hun kom til mitt navn på lista. Dette gjentok seg et par dager, og hun fikk ikke «fred» for meg.

Litt over en uke etter min avgjørelse satte hun seg ned og skrev ett brev til meg. Noe av det hun skrev var: "Jeg vet ikke helt hva det er, men jeg føler det er noe spesielt hver gang jeg kommer til deg på min bønneliste."

Jeg hadde ikke fortalt noen om min avgjørelse, for jeg ville ikke skuffe mine foreldre og hvert fall ikke min Bestemor. Hun var den siste jeg ønsket skulle få vite noe om mitt valg, for det ville gjøre henne veldig trist. Min Bestemor bodde også i Askim og vi i Oslo, så vi hadde ikke truffet hverandre eller snakket den uken.

Dette brevet fikk meg til å komme tilbake til Gud igjen. Jeg skjønnte at selv om ingen andre visste om mine tanker så gjorde Gud det, og han ønsket meg tilbake til seg. Jeg begynte å forstå noe av Guds farshjerte, og kjærlighet mot meg lik den bortkommende sønnen i Lukas femten.

Du må vise deg for meg!

Jeg har hørt en del si: Hvis du Gud virkelig finnes, så må du vise deg for meg. Eller: Jeg har gjort så mye for deg, nå må du vise deg for meg, du må gi meg noe tilbake.

Jeg hørte en som gikk på en bibelskole en gang, sa til Gud: Nå har jeg valgt å ta denne bibelskolen, så nå må du gjøre ditt for å skaffe penger til den. Andre igjen har sagt at: Jeg har gitt tienden og andre gaver til deg Gud, men jeg er like fattig som før, hvor er du og din forsørgelse? Jeg har også hørt denne holdningen: Jeg har gjort mitt for deg, nå må du vise deg for meg. Jeg er tilgjengelig, men du må vise deg først.

De bortkommende sønnene

I historien om den bortkommende sønnen i Lukas femten (Se Luk 15:11-32) handler det ikke bare om en sønn, men to. Den hjemmeværende sønnen trodde han ville oppleve kjærlighet, bli akseptert, belønnet og æret ved sitt harde arbeid og strev, men han følte det ikke. Var dette sannheten? Var denne sønnen også akseptert og elsket? Så absolutt, men fordi hans fokus var så mye på å prestere, så han den ikke. Han erfarte ikke det han allerede hadde, hans tro var på det han hadde gjort, ikke på at faren elsket han og at han var hans sønn.

Den bortkommende sønnen, da han var på sitt dypeste, i grisebingen, erfarte han heller ikke farens kjærlighet der og da. Faren kom faktisk ikke til grisebingen for å hente ham.

Når var det den bortkommende sønnen opplevde den? Da han bestemte seg for å gå tilbake til sin fars hus, og da faren stod og ventet på ham og omfavnet ham da han kom hjem.

Tro og nådens prinsipp

I Bibelen finner vi prinsipper, eller lover, selv under nåden. Som at det vi sår, det vil vi høste (Gal 6:7-8), og et prinsipp som tro gjelder fremdeles under nåden. Å så det man høster er like mye en naturlov som en åndelig lov. Hvis du sår et epletre, vil du ikke høste bananer, men epler, det er veldig logisk.

Jeg vet mange ikke liker dette skriftstedet, for det høres ut som det er igjen noe vi må prestere, men dette skriftstedet er ikke en fordømmelse og en pekefinger, men rett og slette en oppmuntring: Heb 11:6

6 Uten tro er det umulig å være til glede for Gud. For den som trer fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham.

Hvis tro hadde vært en prestasjon så ville dette skriftsted vært problematisk, men det er det ikke! Tro er et aktivt valg, og det handler om å hvile og å stole på.

Det er slik at å streve og å prøve å gjøre vårt beste, er ikke tro.

Det å tro at Gud vil lønne deg når du har gjort ditt beste, og prestert bra er ikke sann tro, dette er det samme som å prøve å få rettferdighet ved våre gjerninger.

Rom 9:31-32

31 Men Israel, som jaget etter loven for å vinne rettferdighet, nådde ikke fram.

32 Hvorfor ikke? Fordi de holdt seg til gjerninger, ikke til tro...

Den du tror på er faktisk deg selv, at du kan gjøre det, du tror på dine gjerninger og hva du har gjort.

De fleste ser dette kanskje ikke, men dette er å legge seg under loven. Når vi gjør dette vil vi erfare: Godt er aldri godt nok, jeg må prestere mer, og vi vil bli utslitte og føle at Gud er fjern. Vi vil føle lovens byrde, som er at vi aldri strekker opp, er aldri bra nok. Loven er faktisk ikke tro.

Gal 3:12

12 Men loven er ikke av tro, men den sier jo: Det menneske som gjør det budene sier, skal leve ved dem.

Stress ned

Jeg var godt over 40 år da jeg fant min kone, før dette hadde jeg prøvd mange ganger å finne meg en kjæreste og en kone. Det var et mønster jeg ofte gjenkjente: Det gikk bra så lenge jeg ikke stresset og var meg selv, men ved en liten antydning av avvising, stresset jeg ofte ut. Jeg var ikke helt meg selv lenger, og prøvde iherdig å få vedkommendes interesse igjen, dette fungerte ofte dårlig. Min frustrasjon var ofte dette: De som var interessert i meg og som jeg ikke var interessert i, fortsatte å være det i meg, men de jeg gjerne skulle ønske var det, var det ikke.

Da jeg traff min kone var det annerledes. Jeg stresset ikke, jeg var ikke desperat og jeg prøvde ikke å imponere henne så godt jeg kunne. Ting skjedde uten at vi stresset og prøvde å prestere noe for hverandre. Vi var begge åpne om våre liv på godt og ondt, og vår kjærlighet vokste, og ting skjedde.

Da jeg var syk i over ti år, var det perioder jeg følte Gud var langt bort og fjern. Jeg tenkte ved en anledning at hvis jeg bare kommer meg ut til Thailand og overbeviser Gud om at jeg virkelig vil være misjonær, og være hundre prosent overgitt til mitt kall, da vil Gud helbrede meg. Jeg dro ut, men ble både sykere og følte Gud var enda mer fjern, og jeg virkelig stilte meg dette spørsmålet: Hvor er du Gud?

Prinsippet under nåden er dette: Stress ned, Gud er med deg, bare stol på det. Hvil i det, og ting som du ikke tror er mulig vil skje. Ikke legg opp til det, ikke planlegg for mye, men hvil i at Gud vil gjøre det. Han gjorde det for meg både når det kom til å finne en kone og helbredelse, og jeg kunne sikkert ha holdt på i en time med å fortelle om hvordan Gud har ledet oss i vår tjeneste og ting som har skjedd som vi ikke prøvde å få til å skje.

- Det handler ikke om hva du har gjort eller gjør, men oppdage hva han har gjort allerede, og hvile i det!

Dette prinsippet fungerer ikke når du stresser og presterer, for prestasjon og gjerninger er ikke nåde og tro.

Jeg har tatt meg selv i å tenke følgende når det kommer til penger: Nå har jeg gitt 1 000 kroner så nå må Gud velsigne meg tilbake med minst like mye. Når jeg har tenkt slik, har det aldri skjedd noe, men derimot når jeg gir uten å tenke på å få noe tilbake, når jeg gir av kjærlighet og ikke egoistiske motiver, så får jeg ofte tilbake mer enn det jeg har gitt. Dette har jeg sett fungere utallige ganger, for dette prinsippet; under nåden, er i funksjon.

Nåden krever ikke noe, den gir uten betingelser.

Du vil oppdage at hvis du ikke krever noe av Gud, vil freden, gleden og troen være virksom, og ting vil begynne å skje, ting som du trodde ikke var mulig. Ved å stole på ham: At han er der, at han er med deg, leder deg, så er han det, og han vil gjøre det. Han er der ellers også, han elsker deg alltid, men du vil enten ikke se det, eller/og det vil hindre deg i å oppleve det.

Dette er tro og nådens prinsipp!

Sal 37:5

5 Overgi din vei til Herren, stol på Ham, Han skal gjøre det.

Ords 16:3

3 Overgi dine gjerninger til Herren, så skal dine planer bli virkelighet.